

Den där affären var synnerligen besvärlig för mig. Mitt anseende kom att lida härav och min ställning som Rangatira inom stammen krävde 'Utu'. Jag förklarade därför, högt och heligt, inför mina underlydande, att det var tur för Tamahui att jag ej var hemma, i motsatt fall hade han nog nu spelat ut sin roll som 'bully'. Att dessa mina ord skulle på ett eller annat sätt nå hans öron och komma att gälla som en utmaning eller 'krigsförklaring', visste jag. Mitt folk visade ingen entusiasm över mitt aggressiva beslut. Ehuru tappra krigare, hade de en obetvinglig skräck för denne djävul; och hans många mord och grymheter — vilka jag av hänsyn till andras nerver aldrig brukar relatera — gjorde den saken förklarlig, om än ej ursäktlig. Hans oerhörda kroppsstyrka och okänslighet för fara — kvalifikationer, som stodo i högsta kurs bland maori — gjorde att denna, f. ö. av en obskyr ofrälse familj komne '*ware*', hade tillskansat sig en Rangatiras anseende — ehuru i skräckens tecken.

Några få veckor efter den där hemgångshistorien hade utspelats satt jag ensam i mitt hus alldeles mol allena och läste en Sydneytidning (närmare tre månader gammal, men dock ansedd som 'färska nyheter'). Mitt folk hade på eftermiddagen gått ner till vårt fiskställe för att vittja näten, och jag väntade dem ej hem ännu på någon timme. Då hör jag någon komma in i yttre rummet, och då jag kastar upp dörren får jag se Tamahui's solida former placerade på disken. Han satt och dinglade med benen — liksom om han rått om 'hela butiken'. Ej ett ord sade han, men hans posityr och min talade volymer om hans mordiska avsikter. Jag förstod, att 'krigsförklaringen' hade nått honom, och att han nu kom för att trotsa min *Mana**) och för all framtid göra en snöplig ända på densamma.

Vid den tid det här hände, hade jag levt bland maorierna

---

*) *Mana*, ett mångtydbart ord, i detta sammanhang = anseende.